

อาทิตยที่ 20 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 15:21-28

²¹พระเยซูเจ้าเสด็จจากที่นั่น มุ่งไปเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน ²²ทันใดนั้น หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งจากเขตแดนนี้ร้องว่า “โอรสภักดิ์รีบดำวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด บุตรสาวของข้าพเจ้าถูกปีศาจสิงต้องทรมาณมาก” ²³ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบประการใด บรรดาศิษย์จึงเข้ามาทูลพระองค์ว่า “โปรดประทานตามที่นางทูลขอเถิด เพราะนางร้องตะโกนตามหลังพวกเรา” ²⁴ พระองค์ทรงตอบว่า “เราถูกส่งมาเพื่อแกะที่พลัดหลงของวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น” ²⁵ แต่นางเข้ามากราบพระองค์ทูลว่า “พระเจ้าข้า โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด” ²⁶ พระองค์ทรงตอบว่า “ไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูก มาโยนให้ลูกสุนัขกิน” นางทูลว่า ²⁷ “ถูกแล้วพระเจ้าข้า แต่แม่แต่ลูกสุนัขก็ยังได้กินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของนาย” ²⁸ พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ จงเป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด” และบุตรหญิงของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่บัดนั้น

นี่เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่พระเยซูเจ้าเสด็จออกนอกดินแดนปาเลสไตน์ เป็นการจุดประกายว่าพระวรสารจะต้องเผยแพร่ออกไปทั่วโลก โดยไม่มีเรื่องเชื้อชาติมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นอีก

เนื่องจากวาระสุดท้ายใกล้เข้ามาทุกที พระเยซูเจ้าจึงต้องการเวลาส่วนตัว ส่วนหนึ่งเพื่อเตรียมจิตใจของพระองค์เอง และอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญกว่าคือการเตรียมบรรดาศิษย์ให้พร้อมรับมือกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น และพร้อมที่จะสืบสานภารกิจของพระองค์ต่อไป

แต่ในปาเลสไตน์ ดูเหมือนจะหาสถานที่สงบเงียบและเป็นส่วนตัวสำหรับพระองค์ได้ยากเต็มที ไหนจะต้องเผชิญหน้ากับพวกคัมภีรจารย์และฟาริสีที่จ้องหาทางกำจัดพระองค์อย่างไม่ลดละ ไหนจะต้องเทศน์สอนและพบปะกับฝูงชนที่เรียกร้องความช่วยเหลือจากพระองค์อยู่ตลอดเวลา ทางเลือกเดียวที่เหลืออยู่สำหรับพระองค์คือเข้าไปในเมืองไทรและไซดอนซึ่งเป็นดินแดนของชาวฟีนิเซียน ด้วยว่าคงไม่มีชาวยิวคนใดอยากติดตามพระองค์เข้าไปในดินแดนของคนต่างชาติเช่นนี้

กระนั้นก็ตาม ความเป็นส่วนตัวของพระองค์ก็ไม่วายถูกละเมิดอีก ครั้นนี้เป็นหญิงชาวคานาอันซึ่งมีบุตรสาวถูกปีศาจสิงจนต้องทรมาณอย่างหนัก นางคงได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ จึงเข้ามาร้องขอความช่วยเหลืออย่างสุดหัวใจ

ที่แรกดูเหมือนพระองค์จะไม่สนพระทัยเสียงร้องของนางมากนัก กลับเป็นพวกศิษย์เสียอีกที่ทูลขอให้พระองค์ช่วยเหลือนาง แต่แรงจูงใจของพวกเขาคือความเมตตาปราณีแต่ประการใดไม่

พวกเขาทนราคาแพงเสียตื้อของนางไม่ไหว เลยอยากให้พระองค์ช่วยเหลือเพื่อนางจะได้ไปให้พ้นหุบพันดาเสียที !

ซึ่งตรงกันข้ามกับพระเยซูเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงสงสารนางสุด ๆ

เพียงแต่พระองค์มองปัญหาต่างไปจากพวกศิษย์ นางไม่เพียงเป็นคนต่างชาติ แต่ยังเป็นชาวคานาอันศัตรูเก่าแก่ของชาวยิวตั้งแต่เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาใหม่ ๆ แม้ในสมัยของพระองค์เอง โยเซฟุสยังบันทึกไว้ว่า “ในบรรดาชาวฟีนิเชีย คนเมืองไทรและไซดอนเกลียดชังพวกเรามากที่สุด” (โยเซฟุสเป็นนักประวัติศาสตร์ชาวยิว)

หากพระองค์ให้ความช่วยเหลือทันที ก็จะเป็นการขัดกับนโยบายจำกัดขอบเขตภารกิจซึ่งเคยให้ไว้กับบรรดาศิษย์ว่า “อย่าเดินตามทางของคนต่างชาติ” (มธ 10:5)

หนทางเดียวที่จะให้ความช่วยเหลือนางได้โดยไม่ขัดกับนโยบายเดิมก็คือ **“พิสูจน์ให้เห็นว่านางมีความเชื่อมั่นคงจริง”**

พระองค์จึงเริ่มการทดสอบด้วยคำพูดที่ทำให้คนฟังต้องสะดุ้งอีก **“ไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูกมาโยนให้ลูกสุนัขกิน”**

สำหรับชาวยิว การเรียกคน ๆ หนึ่งเป็น “สุนัข” ถือว่าเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามชนิดไม่คิดเผื่อแผ่กันอีกแล้ว เราจึงมักได้ยินชาวยิวพูดคำหนัก ๆ ทำนองนี้เช่น “สุนัขต่างชาติ”, “สุนัขทรยศ”, หรือแม้แต่ “สุนัขคริสเตียน”

แม้พระองค์จะใช้คำหนัก แต่เมื่อดูรายละเอียดแล้วจะพบว่า ศัพท์ที่ทรงใช้คือ kunarion (คุนารีออน) นั้นหมายถึง “สุนัขบ้าน” ไม่ใช่ kuōn (คูโอน) ซึ่งเป็น “สุนัขจรจัดข้างถนน” ที่แสนจะสกปรก ดูร้าย หรือเป็นโรคน่ารังเกียจ ที่เข้ามาเลียแผลของลาซารัส (ลก 16:21)

อีกทั้งน้ำเสียงและอากัปกริยาของพระองค์ก็ไม่ใช่ “การดูหมิ่น” แต่เป็นน้ำเสียงและอากัปกริยาของคนที่เปี่ยมล้นด้วยความ **“เมตตาสงสาร”** หากไม่แล้วนางคงไม่สามารถรับรู้ความรู้สึกดี ๆ เช่นนี้ได้ และคงไม่กล้าเล่นลิ้นกับพระองค์ว่า “ถูกแล้วพระเจ้าข้า แต่แม้แต่ลูกสุนัขก็ยังได้กินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของนาย”

และด้วยคำพูดของนางนี้เอง สายตาของพระเยซูเจ้าก็ถูกเป็นประกายด้วยความยินดียิ่ง **“หญิงเอ๋ย เจ้าช่างมีความเชื่อมั่นคงจริง ๆ จงเป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด”**

เราอาจวิเคราะห์บุคลิกลักษณะของหญิงชาวคานาอันผู้นี้ได้ 4 ประการด้วยกัน

1. **นางมีความรัก** แม้จะเป็นคนต่างศาสนา แต่นางแบกรับความทุกข์ทรมานของบุตรสาวไว้ที่ตัวนางเอง หัวใจของนางเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักต่อบุตรสาว

“ความรัก” นี้เองที่ชักนำให้นางมาหาชายแปลกหน้าที่ชื่อ **“เยซู”** และเป็นความรักนี้เองที่ทำให้นางอดทนต่อการเมินเฉย และมองเห็นความเมตตาที่ซ่อนอยู่ใต้คำพูดเชิงดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์

“ความรัก” คือพลังผลักดันที่มีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด

และเหนืออื่นใด **“ความรัก”** ทำให้เราเข้าไปใกล้ **“พระเจ้า”**

2. **นางมีความเชื่อ** และความเชื่อของนางมีพัฒนาการด้วย

นางเริ่มด้วยการเรียกพระเยซูเจ้าว่า “โอรสภักษัตริย์ดาวิดเจ้าข้า” ซึ่งเป็นชื่อทางการเมืองที่บ่งบอกถึงอำนาจและเกียรติยศทางโลก แสดงว่านางยังคงมองพระองค์เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งที่มีอำนาจพิเศษเหนือคนอื่นเท่านั้น

เมื่อได้อยู่ต่อหน้าพระองค์ ความเชื่อทำให้นางเปลี่ยนจาก “เดินตาม” เป็น “กราบ” และชื่อที่ใช้เรียกพระองค์ก็เปลี่ยนเป็น “พระเจ้าข้า โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ความเชื่อทำให้นางวอนขอไม่ใช่จากมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่อีกต่อไป แต่จาก “พระเจ้าผู้ทรงชีวิต” และความเชื่อเช่นนี้เองที่ได้รับการตอบสนอง

3. **นางมีความเพียร** และไม่เคยท้อแท้สิ้นหวัง **พระเยซูเจ้าคือความหวังเดียว**

ของนาง นางจึงมีความตั้งใจและมุ่งมั่นเป็นเลิศ คำภาวนาของนางหลังไหลออกมาจากห้วงลึกของหัวใจชนิด “ไม่มีคำตอบ” ไม่ได้

นางเพียรพยายามด้วยความหวังว่า “ได้แน่” ซึ่งต่างจากการท่องจำบทสวดตามสูตรหรือตามจารีตของเราหลายคนที่ไม่ได้ออกมาจากความเชื่ออย่างแท้จริง

เมื่อไม่มี**ความเชื่อ** ก็**ไม่มี**ความเพียร****

“ฟลุค” ได้มาบ้างก็บุญแล้ว

4. **นางมีความร่าเริง** แมตักอยู่ท่ามกลางปัญหาหนักและเครียดจัด นางยังเล่น

ลิ้นได้และแววตาก็เต็มเปี่ยมด้วยความหวัง

พระเจ้าทรงรักคน**ที่มีความเชื่ออันร่าเริง** คนที่แววตาทอแสงเป็นประกายและริมฝีปากยังฉายรอยยิ้มได้ท่ามกลางมรสุมต่าง ๆ

ด้วยความรักอันกล้าหาญ ความเชื่ออันทรงชีวิต ความเพียรและความหวังอันมั่นคงไม่
สิ้นคลอน รวมกับ**ความร่าเริง**เบิกบานของชีวิต คำวอนขอของนางทำให้พระเยซูเจ้า

“ไม่ตอบ” ไม่ได้ !